

Arrest

nr. 38 409 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 februari 2004 het Rijk binnen en diende op 6 februari 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 26 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit het dorp Dram (Zhangmu) in Tibet. U bent van Tibetaanse origine. U vroeg op 17 februari 2004 een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten onder de naam Tsewang Tsering Tenzin Tobden, geboren op 5 [lees:4] mei 1986 te Dram. U verklaarde toen dat u in 2004 Tibet, China verliet waarna u naar België kwam via Nepal. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam in

het kader van die asielaanvraag op 9 februari 2005 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat uw afkomst uit Tibet, China niet geloofwaardig werd geacht. Op 21 oktober 2005 werd uw beroep bij de Vaste Beroepscommissie tegen deze beslissing verworpen. Op 4 december 2006 nam ook de Raad van State een negatieve beslissing in uw eerste asielaanvraag. Op 14 november 2008 diende u in Duitsland een asielaanvraag in. U deed dat onder een andere naam, zijnde Lobsang Tendar, en andere geboortegegevens, zijnde geboren op 4 april 1981 te Detsundoe Tsunue. Via de Dublin akkoorden werd u weer naar België gestuurd waar u op 6 februari 2009 een tweede asielaanvraag indiende. U zou sinds uw eerste asielaanvraag in België niet zijn teruggekeerd naar Tibet, China. U verklaarde nu dat u als kind in 1993 Tibet, China verliet met uw oom, nadat uw ouders en grootmoeder waren overleden. U zou in India naar een klooster zijn gestuurd waar u verbleef tot enkele jaren vóór uw vertrek naar België. U zou in India niet over enig verblijfsdocument hebben beschikt. U verklaarde wel in India te hebben beschikt over een "green book" dat uw leraar voor u regelde. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een attest neer van het Bureau du Tibet, twee attesten van uw klooster in India, verschillende foto's, een verenigingskaart van de Tibetaanse gemeenschap in België en een "green book" dat is uitgegeven in België.

B. Motivering

Ten eerste moet het CGVS vaststellen dat u ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties verschillende identiteitsgegevens opgaf waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit wordt ondermijnd. Zo gaf u twee namen op die totaal verschillen van elkaar, zijnde Tsewang Tsering Tenzin Tobden en Lobsang Tendar. Zo gaf u twee geboortedata op, zijnde 5 mei 1986 en 4 april 1981. Dat is een verschil van ongeveer vijf jaar, hetgeen zeer bevreemdend overkomt. U trachtte zich aldus veel ouder, al dan niet jonger, voor te doen ten overstaan van één van de asielinstanties in België of Duitsland. Zo gaf u ook een andere geboorteplaats op in Tibet, China (Detsundoe Tsunue tegenover Dram), waardoor uw beweerde afkomst uit Tibet, China, verder wordt ondermijnd.

Ten tweede verwijst het CGVS naar haar eerste beslissing die werd genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarin gaf het CGVS aan dat uw beweerde afkomst uit China niet geloofwaardig is. U trachtte dat te weerleggen bij uw tweede asielaanvraag door aan te geven dat u als kind Tibet, China verliet (zie gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p.3). Echter, u slaagde er niet in om uw beweerde afkomst te staven door enig document dat uw afkomst uit Tibet, China onomstreden aangeeft. U legde een "green book" neer dat in België is uitgegeven door het Bureau du Tibet in Brussel, België en waarin staat geschreven dat u in Dram bent geboren. Daarbij moet het CGVS vaststellen dat dit document dateert van oktober 2007. Dat is vóór uw asielaanvraag in Duitsland waarbij u een andere geboorteplaats opgaf, hetgeen doet vermoeden dat Dram niet echt uw geboorteplaats is. Bovendien gaf u zelf aan dat de instantie die het "green book" uitgaf Dram als geboorteplaats noteerde louter op basis van uw verklaringen zonder enig onderzoek te doen (zie gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p.9 en 10). U legde eveneens twee attesten neer van een klooster in India. Deze attesten stellen dat de persoon Tenzin Tobden uit Tibet afkomstig zou zijn. Maar het CGVS stelt vooreerst vast dat gezien de twijfels rond uw beweerde identiteit, niet vaststaat dat deze documenten, die niet van een foto zijn voorzien, werkelijk op u betrekking hebben. Bovendien is het zeer bevreemdend dat u er wel in slaagde van het klooster in India een attest te krijgen, maar niet het "green book" dat u bezat in India. U verklaarde dat dit "green book" zich nog in het klooster zou bevinden, meerbepaald bij uw vroegere leraar aldaar (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 p.3). Dat u dat klooster contacteerde om een attest te krijgen om uw beweerde afkomst uit Tibet, China aan te tonen, maar gelijktijdig niet het klooster wilde contacteren teneinde het "green book" uit India te bekomen, is weinig geloofwaardig, des te meer daar uit uw "green book" dat in India is uitgegeven op een meer geloofwaardige manier uw geboorteplaats zou kunnen worden afgeleid. Ten slotte wist u tijdens een eerste gehoor op het CGVS wél te vertellen in welk kantoor dat "green book" in India was uitgegeven (zie gehoorverslag CGVS 06/05/2009 p.10), terwijl u tijdens een tweede gehoor verklaarde dat nooit te hebben geweten (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 p.3). Wat er ook van zij, documenten kunnen pas enigszins als bewijs worden aanvaard indien ze gepaard gaan met geloofwaardige en gelijklopende verklaringen vanwege de kandidaat-vluchteling, hetgeen, zoals hieronder weergegeven, niet het geval is.

Ten derde moet het CGVS vaststellen dat ook uw verklaringen inzake uw geboorteplaats Dram niet van die aard zijn dat uw afkomst van daar als bewezen dient te worden geacht. Zo verklaarde u dat u bent geboren in een dorp dat bestond uit huizen van klei, niet hoger dan een benedenverdieping (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 p.4 en 5). Dit is niet in overeenstemming met de werkelijke situatie. Dram betreft een stad die verschillende gebouwen van steen telt, die bestaan uit meerdere verdiepingen, zoals blijkt uit de informatie (foto's) waarover het CGVS beschikt en waarvan

een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. U werd eveneens de vraag gesteld om te vertellen over de dingen die u zich van Tibet, China herinnert (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 p.4 en 5). U gaf aan dat uw dorp op een heuvel lag, er enkele winkels waren en Chinezen leefden, maar verder kon u niets vertellen. U kon geen informatie of enige beschrijving geven van uw huis, u antwoordde zeer kort op alle vragen naar de beschrijving van uw herinneringen aan Tibet, China en u verwees naar het vele lijden dat u nadien kende als oorzaak. Echter, zelfs indien u nog zeer jong was bij uw vertrek uit Tibet, China, kan toch op redelijkerwijze verwacht worden dat u op enige levendige wijze kan vertellen over wat u zich nog herinnert. Zo herinnert u zich ook niets van de reis naar India (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 p.7). U kon verder helemaal niet aangeven wanneer in 1993 u Tibet, China verliet.

Ten vierde is het merkwaardig dat u via uw contactpersoon in India op geen enkele wijze hebt getracht uw oom te contacteren die u in het klooster in India afzette (zie gehoorverslag CGVS 22/10/2009 en CGVS 06/05/2009). Dat u geen contacten onderhield met uw oom, noch met iemand anders in Tibet, China, is eveneens een element om uw beweerde afkomst te betwijfelen.

U probeerde aldus op verschillende wijzen de Belgische en/of de Duitse autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Men kan echter redelijkerwijs verwachten dat u, bij het indienen van een asielaanvraag, van bij aanvang van de asielprocedure en spontaan een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49). Uw identiteit en afkomst betreffen uiteraard elementaire gegevens van uw asielaanvraag.

Ten slotte merkt het CGVS op dat de hierboven nog niet weerlegde documenten die u voorlegde, zijnde het attest van het Bureau du Tibet, de foto's, een verenigingskaart van de Tibetaanse gemeenschap in België, geen afbreuk doen aan deze beslissing. Ze kunnen hooguit uw Tibetaanse origine staven maar deze documenten geven in geen geval aan dat u effectief uit Tibet, China afkomstig bent. Aangezien u aldus geen duidelijk zicht geeft op de werkelijke plaats van waar u afkomstig bent en het statuut dat u aldaar eventueel bezit, acht het CGVS zich niet in staat om enig oordeel te vellen over een eventueel bestaande risico bij terugkeer naar uw land van oorsprong. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als eerste en enige middel de schending aan van "de artikelen 48/2 t.em. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie"), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.3. De Raad kan niet inzien hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de

Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.4. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, stelt de Raad dat het artikel een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006 (datum waarop in België de subsidiaire bescherming in werking trad) door de Commissaris-generaal afgewezen waren als vluchteling en een niet-terugleidingsclausule hadden gekregen. Verzoeker bevindt zich niet in deze situatie en kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

2.5. Onder 'middel ' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel komt enkel neer op het poneren dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing. Verzoeker zet niet concreet uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen de bestreden beslissing schenden zodat beide onderdelen van het middel onontvankelijk zijn (RvS 13 februari 2008, nr. 2129).

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat de Commissaris-generaal verzoekers voorgehouden afkomst uit Tibet niet geloofwaardig vond. Verzoeker erkent dat het asielrelaas in het kader van zijn eerste asielaanvraag op aanraden van kennissen gedeeltelijk gelogen was doch volhardt van Chinese nationaliteit te zijn. De Raad merkt op dat verzoeker verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen.

3.2. De essentie van verzoekers asielrelaas berust op zijn identiteit en nationaliteit met name zijn Tibetaanse origine en Chinese nationaliteit. Aldus kan worden verwacht dat verzoeker correct en eenduidig zijn identiteit aangeeft en dit ondersteunt met de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken. Verzoekers verklaarde identiteit in België is 'Tenzin Tobden'. Verzoeker beweert dat deze identiteit kan gestaafd worden met een 'green book' dat ter bewaring werd gegeven van een vroegere leerkracht in India. Zijn toelichting dat hij het klooster "*uit schaamte*" niet kan contacteren (zie gehoorverslag CGVS, 22.10.2009, p.3) wordt ontkend nu verzoeker contact opnam en twee attesten liet opsturen. Verzoeker laat aldus na zijn identiteit aan te tonen met de stukken waarover hij beschikt. Dit klemmt te meer nu verzoeker op 14 november 2008 in Duitsland asiel aanvraag onder een andere identiteit met andere naam, geboortedatum en geboorteplaats (zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p.6). In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Daarenboven verklaarde verzoeker in het eerste verhoor dat zijn oom hem zijn geboortedatum van 4 mei 1986 heeft aangegeven terwijl hij tijdens het tweede verhoor stelde dat zijn ouders hem zijn geboortedatum meedeelden (zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p.2 en gehoorverslag CGVS, 22.10.2009, p.7). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet eenduidig is over eenvoudige zaken. Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat de werkelijke identiteit van verzoeker voor de Raad onbekend is.

3.3. Verzoekers aangebrachte 'green book' uitgereikt door het Tibetbureau in Brussel is onvoldoende om zijn identiteit met zekerheid aan te tonen nu verzoeker zelf aangaf dat dit stuk louter op basis van zijn verklaringen werd opgesteld en deze niet minimaal werden geverifieerd (zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p. 9-10). Het Tibetbureau ging er dus aan voorbij dat verzoeker, althans volgens zijn verklaringen, zijn vereiste oude 'green book' kon voorleggen en zijn gegevens bij de eigen Tibetaanse instanties in India konden worden opgevraagd. Volgens het "green book" van België is verzoeker in Dram geboren op 4 mei 1986 terwijl uit zijn eerste asielverklaring blijkt dat hij onbekend is met Dram (VB/05- 0734/W10.867 van 21 oktober 2005). Verzoeker gaf bij zijn eerste asielaanvraag een aantal gegevens aan (kleur van politie-uniformen in vergelijking met deze van de grensinspectie en het leger, stadsplan) die een kind van zeven/acht jaar niet kent en waaruit geen conclusies kunnen getrokken worden tenzij dat ze ingestudeerd werden. In acht genomen dat verzoeker slechts zeven jaar was toen hij Dram verliet moet hij wel kunnen toelichten of in de stad grote appartementsgebouwen stonden of enkel huizen uit steen of in klei met één benedenverdieping (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien kon verzoeker geen beschrijving geven van zijn eigen woning in Dram (zie gehoorverslag CGVS, 22.10.2009, p.4-6). Tenslotte stelt verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag door een oom naar een klooster in India te zijn gebracht maar kan noch het jaar van zijn voorgehouden vertrek uit Tibet eenduidig stellen (eerst 1991 daarna 1993 - zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p.3 en gehoorverslag CGVS, 22.10.2009, p.3-4) noch zijn reis naar India enigszins beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p.3). Zoals hoger reeds aangehaald kan verzoeker niet aantonen dat hij Dram ooit heeft gezien zodat zijn herkomst uit Dram niet kan worden aangenomen. Adus wordt niet aangetoond dat verzoeker in Dram is geboren zoals in het Belgische 'green book' wordt beweerd, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit stuk.

3.4. Ten overvloede kan worden gesteld dat verzoeker verklaringen over de plaats van uitgifte van zijn oude 'green book' evenmin coherent waren. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker tijdens het eerste verhoor wel weet in welk kantoor het document was uitgereikt (zie CGVS-verhoor, 6.05.2009, p.10), terwijl hij tijdens het tweede verhoor beweert dat nooit te hebben geweten (zie CGVS-verhoor, 22.10.2009, p.3). Ook deze ongerijmdheden over eenvoudige zaken ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoeker.

3.5. Verzoeker ondersteunt zijn beweerde herkomst tevens op twee kloosterattesten uit India van 20 en 23 februari 2009. Volgens deze attesten is Tenzin Tobden uit Tibet. Verzoekers toelichtingen over de wijze waarop deze documenten werken verkregen kunnen bezwaarlijk de authenticiteit van de stukken ondersteunen. Immers verzoekers toelichtingen over C. die wel stukken kan verkrijgen, illegale reizen kan organiseren en geld kan lenen maar anderzijds verzoeker niet zou kunnen helpen om opnieuw contact te leggen met verzoekers oom of andere familie door hem welbekend (zie gehoorverslag CGVS, 6.05.2009, p.7). De bestreden beslissing twijfelt terecht aan de neergelegde attesten "*gezien de twijfels rond uw [verzoekers] beweerde identiteit*" en het feit dat de attesten "*niet van een foto zijn voorzien*". In het verzoekschrift wordt deze motivering betwist, doch niet weerlegd. De overige attesten kunnen de geloofwaardigheid in verzoekers identiteit en nationaliteit niet herstellen (attest van het Bureau du Tibet op de verklaarde identiteit, enkele foto's en een verenigingskaart van de Belgische Tibetaanse gemeenschap). Deze documenten geven verzoekers Tibetaanse origine aan, maar staven verzoekers voorgehouden Tibetaans-Chinese nationaliteit niet.

3.6. Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat documenten ondersteund dienen te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen. Het louter neerleggen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

3.7. Daargelaten de vermelding in het verzoekschrift van het bezit van een "*refugial certificate*", dient verzoeker in eerste instantie zijn identiteit en vorige verblijfplaatsen aan te tonen. Hierin faalt verzoeker. Bovendien wordt de "*refugial certificate*" enkel in het feitenrelaas vermeld, zonder verder in het verzoekschrift te worden uitgewerkt.

3.8. Waar verzoekende partij meent dat zij "*het voordeel van de twijfel*" geniet kan dit voordeel slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer*

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Dit is in casu geenszins het geval. Verzoekers handelwijze, met name het inroepen van een andere identiteit, komt ontegensprekelijk bedrieglijk voor. Zijn asielmotieven kunnen derhalve geenszins overtuigen. Derhalve is er geen sprake van “*kleine contradicties over niet doorslaggevende details*”, maar wel van grove ongerijmdheden in verzoekers asielrelaas en een essentieel probleem inzake de ware identiteit van verzoeker.

3.9. De Raad volgt verzoeker niet wanneer hij in het verzoekschrift stelt dat “*hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet*”. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het verzoekschrift stelt dat “*in Tibet kon hij uiteraard ook niet terugkeren, vermits hij zeven was toen hij Tibet verliet, omdat hij daar geen familie meer had en omdat het algemeen bekend is dat er in Tibet wegens wegens de Chinese regering geen leven mogelijk is*”.

4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk ooit in China te zijn geweest en toont aldus niet aan dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in de Volksrepubliek China. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK